

Der er da først, som vi ogsaa nævner i Forslaget til Beslutning, de frie Bevillinger. Disse er nu nedsat med 10 pCt., men vi maa mene, at der bør stiles mod en Nedsættelse med yderligere 10 pCt., saaledse at den samlede Nedsættelse bliver mindst gennemsnitlig ca. 20 pCt. Det er under de forhaandenværende Forhold og med de Ændringer, der er foregaaet i Kronens indenlandske Værdi, ingenlunde for meget. En August-Regulering vil sikkert her hjælpe os et Stykke paa Gled. Der bør ogsaa ved Siden af den mere almindelige Reduktion tages en grundig Undersøgelse op med Hensyn til, hvad der i Krisetider som disse helt kan udgaa af Finansloven. Det vil være ganske naturligt, at en Række af de Udgifter, man har ment at kunne paatage sig i Tider, da Indtægterne flød rigeligere, og Velstandsstillingen i Befolkningen var væsentlig bedre end nu, kan vi ikke for Tiden tillade os. Ogsaa dette, altsaa en væsentlig Udrensning af Finansloven, maa Regeringen have for Øje ved sin Gennemgang af de frie Bevillinger. Men det vigtigste er selvfølgelig en Gennemgang af Udgiftslovene med Opmærksomheden nøje rettet paa, hvor der kan spares, navnlig ved visse lovbestemte Ydelser, der med Hjæmmel i disse Love er sat under Hensyn til den lave Krone og ikke passer til den nuværende Kronekurs og til den økonomiske Tilstand i Landet i det hele. Det er givet, at denne Gennemgang maa omfatte *samtlig*e Ministerier og ikke maa gøre Holdt foran noget af dem. Socialministeriet, Indenrigsministeriet, Undervisningsministeriet maa med saavel som Forsvarsministeriet. Selvfølgelig er det ikke hermed Meningen hverken for det ene eller det andet Ministeriums Vedkommende at lægge Dynamit under de bestaaende Institutioner. Men det er Meningen med Bevarelse af deres Livedygtighed og Brugbarhed at tilpasse dem efter de ændrede økonomiske Forhold. Det gælder de sociale Udgifter, det gælder Udgifterne under Undervisningsministeriet, som er kommet saa overordentlig højt op i de saakaldte gode Tider, og som i meget høj Grad trænger til et forstandigt Gennemsyn og en Revision, og det gælder de militære Ministerier:

En Oppositions Opgave er en anden end en Regerings. At afveje, hvad der taler for og imod de forskellige Ændringer i de bestaaende Love med det Formaal for Øje, jeg har nævnt her, er noget, som kun en Regering har tilstrækkeligt Materiale og tilstrækkelige Hjælpemidler til. Derfor er det ikke min Sag og overhovedet ikke Oppositionens Sag at angive i det enkelte, paa

hvilke Omraader der skal tages fat, og hvilke enkelte Nedsættelser der skal gennemføres. Dette er det Regeringens Sag at stille Forslag om, og Forslag i Retning af Reduktioner vil saa blive behandlet ogsaa af Oppositionen med al den Velvillie, som Hensynet til den bestaaende haarde Krisetid kræver. Men jeg gentager, der maa ikke gøres Holdt foran noget af de afgørende vigtige Omraader, thi ellers bliver Reduktionerne ikke tilstrækkelig store til, at vi kan naa det Maal, som vi har sat os, og som enhver maa sætte sig under de nuværende Forhold. Det nytter derfor ikke at sige: De sociale Udgifter maa ikke røres! Det nytter ikke at sige: Lønudgifterne maa ikke røres! Det nytter ikke at sige: Militærundergifterne maa ikke røres! Der maa for samtlige Ministeriers Vedkommende foretages en Gennemgang med alvorlige Nedsættelser for Øje og efter ensartede Synspunkter, og særlig vil jeg fremhæve Nødvendigheden af, at man ogsaa tager fat paa Lønbudgettet. Dette er jo det vigtigste af alle vore Budgetter; selv efter at være nedbragt nu ved den automatiske Nedgang af Konjunkturtillæget og Dyrtidstillæget udgør det ca. 260 Mill. Kr., et formidabelt Tal i vor Statshusholdning, et Tal, som nok kan vække Forfærdelse, og som aldeles sikkert ikke svarer til hverken de nuværende statsfinansielle eller de nuværende landsøkonomiske Forhold. Her er det ikke tilstrækkeligt at blive staaende ved den automatiske Nedgang; man maa et godt Stykke længere ned. Venstre ser helst, at denne Nedgang kan finde Sted ved Reduktion af Tjenestemændenes Tal og ved hensigtsmæssige Nyordninger, hvorved man kan fortsætte ad den Vej, som Venstreministeriet slog ind paa med Hensyn til en hensigtsmæssigere Arbejdsordning og en bedre Udnyttelse af den forhaandenværende Arbejdskraft, med Hensyn ogsaa til hensigtsmæssige Organisationsændringer, hvor noget saadant er muligt. Men kommer man ikke tilstrækkelig langt ad den Vej, saa nytter det ikke heller at vige tilbage for Konjunkturtillæget. Med Hensyn til Konjunkturtillæget er der jo i tilstrækkelig Grad taget det Forbehold fra alle Partiers Ordførere, den Gang vi fik det, at det ikke skal være noget permanent, og at det skal staa i et vist Forhold til Statskassens økonomiske Evne og den hele økonomiske Situation for Erhvervene. Derfor kan heller ikke dette være urørligt i Tider som disse.

Det staar os klart, at det at opfylde de Krav, som her er stillet, at foretage en saadan nøje Gennemgang af vore Udgifts-